

Opløsning; Interview på kopenhagen.dk med Pernille With Madsen

Opløsning, ubalance, desorientering, kollaps og tab af kontrol er tilbagevendende temaer i Pernille With Madsens (f. 1972) produktion. Gennem video, fotografi og installation stab-ler With Madsen forskellige umulige, men insisterende eksperimenter på benene, der på hver deres vis alle bevirker en fundamental rumlig og skalamæssig forvirring af beskueren. Som et bagvedliggende incitament ligger den befriende og legesyge vedvarende for-undring over verden og dens rumlige og visuelle fænomener og sammenhænge samt øn-sket om at konstruere desorientering og skabe en permanent ubalance i vores ellers fast-låste perspektiv på verden. Via ganske simple, men ofte besværlige og bagvendte greb, etablerer kunstneren et univers, der indvirker både visuelt, fysisk og mentalt på beskueren og genererer følelsen af at fortabe sig og blive væk i en kombination af svimmelhed, eufori, synsforstyrrelser og rumlig dekonstruktion. Som et supplement til den fysiske, nær-mest fænomenologiske indvirkning, værkerne etablerer, ligger desuden et ønske om at opløse arkitekturs symbolske værdi og magtdemonstration, at lade en kile af kontroltab og desorientering skyde sig ind og afsløre de underliggende strukturer, der gennemløber rum og arkitektur.

Udstillingen *Opløsning*, 2010, er With Madsens første soloudstilling i Galleri Susanne Ottesen, men With Madsen har tidligere deltaget på gruppeudstillinger i galleriet. I værket *Kollaps* fra 2006 ser vi et helt hvidt, *clean* rum, hvis vægge pludselig begynder at falde sammen. Én for én styrter væggene til gulvet, hvor de hvirvler små skyer af hvid konfetti op, der forlener den sammenstyrtende scene med noget poetisk, let og euforisk. Idet videosekvensen gentages igen og igen i et uendeligt loop, bliver sammenstyrtningen en permanent tilstand, og frem for en følelse af katastrofe genereres nærmere følelsen af en befriende og produktiv proces, der tvinger os til at revidere forestillingen om vores umid-delbare virkeligheds faste forankring og stabilitet. Når det velkendte med ét kollapse, og virkeligheden i bogstaveligste forstand styrter sammen om ørene på os, desorienteres vi og må forholde os åbne overfor nye potentialer og betydningslag i vores omgivende rum. Det desorienterende element er ligeledes prægnant i et andet, tidligere værk, *Scene for udsigt* fra 2007, hvor beskueren hvirvles ind i et offentligt bygningskompleks' svingdør, der drejer rundt og rundt i en uendelighed. Arkitekturs blankpolerede glas- og ståloverflader reflekterer hinanden og det omgivende rum ad infinitum og opløser ethvert fokus-punkt såvel som tid og sted i et flydende og svimlende perspektiv.

I 2008 blev With Madsen præmieret for sin installation *Transition* på udstillingen *Enter* på Kunsthallen Brandts. I tre filmprojektioner bliver et umiddelbart stramt sort-hvidt univers koblet med en lidt "klodset", lavteknologisk æstetik, der tilfører det minimalistiske en skævhed. Værket mimer videoredigeringens og filmverdenens *transitions* – overgange fra ét klip til det næste – men hvor disse overgange som regel udføres digitalt, er With Madsens *transitions* skabt analogt – via papirklip, håndførte modeller og statuer. *Transition* er et håbløst, bagvendt projekt, hvor hightech bliver til lowtech og det digitale til noget fysisk. Samme kombination af videomediet og lavteknologi går igen i de to videoværker *Januar* og *Februar*, begge 2009, hvor en persienne er blevet påklistret et fotografi af den udsigt, der er på den anden side. Persiennen åbnes og lukkes i en uendelighed og ska-ber et næsten stillestående billede, der alligevel står og flimrer, fordi det bestandigt skifter mellem inde og ude, mellem billede og virkelighed. Værket indsætter en fundamental og mere overordnet usikkerhed i beskueren, for hvad er illusion og hvad er virkelighed?

Værkerne på With Madsens udstilling *Opløsning* ligger i forlængelse af disse tidligere greb, der udvides og kulminerer i hovedværket, *Opløsning II*, hvor en filmisk frise af både indtagede og

svimlende billeder udfylder et helt rum. I dobbeltprojektionen penduleres mellem genkendelige elementer og abstrakte eller opløste sekvenser, hvor beskueren kastes rundt mellem disse forskellige planer i et glidende flow, der både zoomer helt ind og panorerer helt ud og efterlader os i en usikker, rumligt og skalamæssigt forvirret til-stand. Beskueren når aldrig at blive fortrolig med det rum, han hvirvles ind i, og dets mærkelige karakter, der både er velkendt og fremmedartet, konkret og opløst, åbner vores sensibilitet op overfor rumlige strukturer generelt. I ét øjeblik er vi suget ind i og helt om-givet af et flimrende sort-hvidt univers, og i det næste øjeblik panoreres der ud til gadebilledet udenfor, hvor store snefnug daler ned og helt konkret sætter det reelle rum eller virkeligheden i opløsning. I *Tidsmaskine* forplanter samme rumlige og tidslige suspension sig videre til både beskuerkroppen og det faktuelle gallerirum. Som vibrerende ringe i vand sitrer de sorte cirkler i værket og bliver en slags pågående synsforstyrrelser. Spejle-ne i værket forstærker den rumlige desorientering og etablerer endvidere en række mere filosofisk rettede problematikker. Idéen om det beskuende subjekt, der bemestrer verden fra ét endegyldigt locus, opløses, for hvem beskuer hvad i denne splintrede gengivelse af virkeligheden, der nærmere påmindes markedspladsens hurlumhejhus eller Caligaris berømte kabinet. Uden fast forankring og genkendelige fixpunkter er subjektet fortabt og på gyngende grund, men i en produktiv proces, hvor det orienteringsløse fordrer overvejelser over både synsstrukturer og rum. I installationen *Opløsning I*, der indkapsler galleriets for-reste rum og vinduerne mod gaden, er desorienteringen og svimmelhedstilstanden total. Via et uhyre simpelt, men meget omstændeligt greb, hvor kunstneren har påklæbet sorte tapebaner på vinduer og væg, inkorporerer With Madsen såvel de umiddelbare byomgivelser som selve gallerirummet, der ganske opløses i flimrende, intervenerende støj på nethinden.

Overordnet for With Madsens værker ligger en slag bagvendt, dogmeagtig eller "håndholdt" nærmen sig det pågældende medie. Det gør sig gældende i videoværkerne, hvor With Madsen vender udviklingen på hovedet og angriber mediet analogt frem for digitalt. I et af udstillingens mindre værker, *TV II*, har hun fx skabt flimrende sne på skærmen, men her "håndlavet" sne eller interferens, idet virkningen er opnået ved at bagbelyse gennemhullede kartonark med en overheadprojektor. Som en poetisk lille parentes, en uendelig pause eller et nedbarberet nulpunkt bliver With Madsens *TV*dermed også en kommentar til det generelle flow af uformidlet billedmasse, der konstant bombarderer vores synssans, men som her går helt i opløsning. I udstillingens tegninger er også det dogmeagtige princip underliggende. Via helt systematiske undersøgelser af sprittuschpen og papir har kunstneren skabt en række tegninger, der på samme måde som videoværkerne og tapen skaber interferens eller moiré-effekt for beskuerens blik. På de 160 x 160 cm store ark har With Madsen undersøgt, hvor meget tusch, der er i en sprittusch. Tegningen stopper dér, hvor tuschen løber ud.

With Madsen taler i forhold til sine værker om en slags eskapisme - "et ønske om at for-svinde, men stadigvæk forblive i den her verden." I værkerne på *Opløsning* pendulerer vi frugtbart mellem flere rumplaner – rummet udenfor, rummet indenfor og det konstruerede, mentale rum, der åbner op for en refleksion over struktur, tid og sted generelt.

Inger Marie Hahn Møller, mag.art. i kunsthistorie